

РЕШЕНИЕ

№ 323

гр. П., 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Атанас Кобуров

при участието на секретаря Вера Сухарова
като разгледа докладваното от Атанас Кобуров Гражданско дело № 20221230100775 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба подадена от лицата В. С. М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ул. „Т.“ № 24, Ф. И. К., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ул. „Т.“ № 24, В. В. М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ул. „Т.“ № 24 и П. В. М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ул. „Т.“ № 24, като наследници на Н. В. М., действащи заедно чрез пълномощника си адв. П. В. Р., с адрес на кантора гр. С., ул. „Е.“ № 19, ет. 2, офис 6, **срещу** „Никол 2812“ ЕООД, с ЕИК: 206489799, със седалище и адрес на управление с. Р., общ. П., ул. „Т.“ № 13, представлявано от П.А. Щ.а – управител и с правно основание чл.200 КТ.

Ищците сочат, че са наследници на Н. В. М., починал на **** г., който приживе се е намирал в трудови правоотношения с ответното дружество.

Навеждат, че на **** г., около 09,12 часа в гр. Кресна, на железопътната линия (км 163+150) преди гара Кресна, възникнал инцидент, при който наследодателят им починал, като твърдят, че Н. М. е претърпял трудова злополука, в резултат на която е починал, при и по повод извършване на трудовата си дейност

. Сочат, че работодателят на починалото лице е декларирал злополуката в ТП на НОИ – Б. със съответна декларация, като в хода на извършената проверка по случая бил съставен Протокол № 5103-01-5/28.04.2022 г. от назначената комисия. В същия било отразено, че Н. В. М. бил в трудови отношения с ответното дружество по силата на сключен между тях Трудов договор № 002/14.02.2022 г. и бил назначен на длъжност

„Продавач разносна търговия“; съгласно длъжностната характеристика на заеманата длъжност в основните задължения на Н. М. се включвало и посещение на клиенти в неговия район; в деня на злополуката /**** г./ лицето започнало работа в 08,00 часа и в 08,10 часа тръгнало от склада, находящ се в гр. П. за гр. Кресна с управляван от Н. Г. Щ. автомобил, за да зарежда стоки (кафе) на обекти; в гр. Кресна Н. Щ. спрял автомобила на паркинг в близост до жп линия и останал в автомобила, за да изчака Н. М., който трябвало да пресече жп линията, за да стигне до търговски обект, намиращ се от другата страна на железопътната линия; при пресичане на железопътната линия (км 163+150) преди гара Кресна, М. бил блъснат от преминаващия в този момент товарен влак № 50611, който се движил в посока към с. Кулата и вследствие на удара с влака пострадал Н. М., който получил множество несъвместими с живота травми. Пристигналият на място екип на „Бърза помощ“ установил смъртта на пострадалото лице, като преки свидетели на настъпилата злополука били машинистът управлявал товарен влак № 50611 и Н. Г. Щ.. Посочва се, че след извършена проверка по установяване на трудовата злополука от компетентния орган в лицето на ТП на НОИ гр.Б., и след приключване на административното производство по установяване на злополуката е издадено Разпореждане № 5104-01-20/05.05.2022 г. на ТП на НОИ гр.-Б., с което декларираната злополука /№ 5101-01-20/19.04.2022 г./ е приета за трудова по смисъла на чл.55, ал.1 от КСО.

Ищците излагат и това, че липсата на обезопасителни мерки, които Национална компания „Железопътна инфраструктура“ е следвало да осигури за защита живота и здравето на хората, намиращи се в непосредствена близост до жп линията, стопанисвана от НК „ЖИ“, както и липсата на осигурени здравословни и безопасни условия на труд и надеждни предохранителни мерки от страна на ответника – работодател, довели до възникналата злополука, при която починал Н. М..

Твърдят, че са налице всички условия за ангажиране на имуществената отговорност на работодателя по реда на чл. 200 от Кодекса на труда.

Считат, че в резултат на трудовата злополука, причинила смъртта на Н. М., на неговите майка, баща, сестра и брат били нанесени непоправими неимуществени вреди, изразяващи се в нестихващи душевни болки и страдания.

В тази връзка се иска от съда да постанови решение, с което осъди „Никол 2812“ ЕООД, регистрирано в Търговския регистър към Агенция по вписванията с ЕИК: 206489799, със седалище и адрес на управление с. Р., обл. Б., общ. П., ул. „Т.“ № 13, да заплати на В. С. М. с ЕГН: *****, сумата от 160 000 лева (сто и шестдесет хиляди лева), съставляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в психически и душевни болки и страдания, вследствие смъртта на неговия син Н. В. М., настъпила при трудова злополука на **** г., ведно със законната лихва от датата на възникване на трудовата злополука (**** г.) до окончателното изплащане на сумата;

осъди „Никол 2812“ ЕООД, регистрирано в Търговския регистър към Агенция по вписванията с ЕИК: 206489799, със седалище и адрес на управление с. Р., обл. Б., общ. П., ул. „Т.“ № 13, да заплати на Ф. И. К. с ЕГН: *****, сумата от 160 000 лева (сто и шестдесет хиляди лева), съставляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в психически и душевни болки и страдания, вследствие смъртта на нейния син Н. В. М., настъпила при трудова злополука на **** г., ведно със законната лихва от датата на възникване на трудовата злополука (**** г.) до окончателното изплащане на сумата;

осъди „Никол 2812“ ЕООД, регистрирано в Търговския регистър към Агенция по вписванията с ЕИК: 206489799, със седалище и адрес на управление с. Р., обл. Б., общ. П., ул. „Т.“ № 13, да заплати на В. В. М. с ЕГН: *****, сумата от 60 000 лева (шестдесет хиляди лева), съставляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в психически и душевни болки и страдания, вследствие смъртта на нейния брат Н. В. М., настъпила при трудова злополука на **** г., ведно със законната лихва от датата на възникване на трудовата злополука (**** г.) до окончателното изплащане на сумата;

осъди „Никол 2812“ ЕООД, регистрирано в Търговския регистър към Агенция по вписванията с ЕИК: 206489799, със седалище и адрес на управление с. Р., обл. Б., общ. П., ул. „Т.“ № 13, да заплати на П. В. М., с ЕГН: *****, сумата от 60 000 лева (шестдесет хиляди лева), съставляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в психически и душевни болки и страдания, вследствие смъртта на неговия брат Н. В. М., настъпила при трудова злополука на **** г., ведно със законната лихва от датата на възникване на трудовата злополука (**** г.) до окончателното изплащане на сумата.

Прави се искане за присъждане на сторените по делото разноски.

В законоустановения срок ответното дружество, чрез надлежно упълномощен пълномощник, депозира отговор, в който изразява становище за допустимост, но неоснователност на така предявените искове. Излага, че не е налице трудова злополука, тъй като увреждането не е свързано с изпълнение на трудовите задължения, като изразява становище, че са налице основания да се счита, че пострадалото лице умишлено /при евентуален умисъл/ е предизвикало злополуката, алтернативно – проявило е груба житейска небрежност, а не професионална. Счита, че предявените искове са в прекомерен размер. Излага, че дружеството ответник не осъществява търговска дейност в търговски обекти на територията на гр. Кресна и пострадалото лице не е извършвало доставки или други дейности в гр. Кресна по нареждане или в интерес на работодателя, както и че Н. Щ. не е и никога не е бил в трудовоправни отношения с ответното дружество, а същото лице е собственик и управляващ търговско дружество, което осъществява доставки на стоки в търговски обекти в гр.

Кресна. Не оспорва обстоятелството, че ищите изпитват мъка и страдания от загубата на родственика им. Навежда, че в семейството често е имало битови скандали.

По реда на чл. 219, ал. 1 ГПК в качеството на трето лице – помагач са конституирани Б. Р. Д. /машинистът управлявал товарен влак № 50611/ и Държавно предприятие Национална компания „Железопътна инфраструктура“, ЕИК 130823243, със седалище и адрес на управление гр. С., район С., п. код 1233, бул. „К.“ № 10, представлявано от З.А.К..

От страна на третото лице-помагач Държавно предприятие Национална компания „Железопътна инфраструктура“ е постъпило становище, в което се сочи, че видно от писмените доказателства по делото, при извършване на трудовата си дейност Н. М. е претърпял инцидент при нерегламентирано от негова страна пресичане на железопътната линия на км 163+150 в района на жп гара Кресна, вследствие на който е настъпила смъртта му. Посочени са законови разпоредби, които са нарушени от починалия при преминаването на железопътната линия, довело до смъртта му. Изложено е, че в района на гр.Кресна са регламентирани три места за пресичане – надлез на км 162+856, надлез на км 162+996 и прелез на км 164+174 с настилка, съоръжен с електрически бариери, че преминаването през железопътна линия се извършва единствено на регламентирани за това места, а лицето претърпяло инцидента е преминало железопътната линия извън обсега на определените за това места, което е в нарушение на изискванията на чл.112, т.1 от Правилника за прилагане на Закона за движение по пътищата, съгласно която пресичането на релсов път извън железопътните прелези е забранено.

В хода на делото страните се представляват от процесуалните си представители, които поддържат становищата и доводите си.

Привлечените в качество на трети лица помагачи не се представляват.

Приети като доказателства са представени и изискани, относими към предмета на делото документи.

Разпитани са свидетели, изслушано и прието е заключението на вещи лица по назначената съдебно-техническа железопътна експертиза.

По реда на чл.177 ГПК, във вр. с чл.176 ГПК, третото-лице помагач Б. Д. е отговорил на предварително поставени въпроси от ищцовата страна.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства – по отделно и в тяхната съвкупност, намира за безспорно установено от фактическа страна следното:

Безспорно е в процеса, че ищите са наследници на Н. В. М. /удостоверение за наследници изх. № 1104/15.04.2022 г./, както и че последният е починал на **** г. /съгласно акт за смърт л. 14 по делото/.

Не е спорно и това, че към датата на смъртта на последния, той е бил в трудово правоотношение с ответното дружество, съгласно трудов договор № 002/14.02.2022 г. /л. 89 по делото/, като е работил на длъжност „продавач, разносна търговия“.

От ангажираните писмени и гласни доказателства се изяснява, че на **** г., в 09,12 часа /вж. декларация за трудова злополука, протокол № 5103-01-5 от 28.04.2022 г. и свидетелските показания/, Н. М. пресичайки железопътна линия в района на гр.Кресна е ударен от товарен влак, като ударът нанася множество несъвместими с живота травми, довели до летален изход.

Установи се, че ответното дружество е подало до ТП на НОИ декларация за трудова злополука /л. 82-83 в кориците на делото/. В резултат на което е проведено разследване и с протокол № 5103-01-5/28.04.2022 г. ТП НОИ Б. Дирекцията се е произнесла по случая.

По делото е приложено и Разпореждане № 5104-01-20/05.05.2022 г., издадено от НОИ ТП - гр. Б., с което се приема, че злополуката станала с ищеца е трудова такава по чл. 55, ал. 1 от КСО, тъй като е станала пред време и във връзка с извършваната работа – по време на пътуване с цел доставка на стоки на клиенти.

Приети като доказателство по делото са копия на всички документи, съдържащи се в досието по чл.59, ал.1 от КСО за регистрирана трудова злополука /л.77-100 от делото/.

Приобщена е и изисканата от НАП, ТД на НАП С., офис Б. справка относно контрагентите на ответното дружество „Никол 2812“ЕООД.

По делото е приобщено и копие на ДП № 339 ЗМ-155/2022 г. по описа на РУ на МВР гр.Сандански.

Като доказателство е прието писмо-отговор от ЕТ“В. Х.а-65“ /л.143/.

За изясняване обстоятелствата по делото са разпитани свидетелите К. Д., А. М., Н. Щ., Г. В. и Д. Т..

Свидетелят К. Д., съсед на ищите, посочва, че познавал покойния Н. В. още от дете, като го описва като много отговорен, с уважение към възрастните, готов да помогне. Сочи, че същият живеел с родителите си, като имал планове да ремонтира единия етаж. Посочва, че Н. винаги помагал на родителите и баба си, както и на него, много отзивчив човек бил. Твърди, че никога в тяхното семейство не чул да се карат и да говорят на висок тон. Излага твърдения, че след случилия се инцидент отишъл при родителите на Н., но нямало как да им помогне и да ги успокои, като сочи, че те никога няма да бъдат същите. Твърди, че след инцидента настъпила промяна в живота им, затворили се в себе си, не искали да разговарят. Същите споделяли, че се чувствали ограбени, безпомощни, че нищо не могли да направят.

Свидетелят А. М., първи братовчед на починалия, посочва, че Н. М. му бил като

по-малък брат, който винаги бил готов да помага и да се раздава за всички. Твърди, че семейството му било много сплотено, винаги си помагали, нямали никакви проблеми. Сочи, че починалият Н. помагал на родителите си в къщи, като имал планове да ремонтира първи етаж, за да заживее с приятелката си, имал планове преди инцидента. Излага твърдения, че помагал и на него когато правил ремонт. Посочва, че след инцидента семейството му вече не били същите хора, че пиели по една шепа хапчета, затворили се в себе си, денонощно били на гробището, като нито брат му излизал, нито сестра му. Твърди, че загубата на Н. била голяма, а семейството му нямали желание да продължат напред, нямали желание за нищо.

Свидетелят Н. Щ., съпруг на управителя на ответното дружество, в показанията си сочи, че познавал Н. от два месеца, когато започнал работа във фирмата на съпругата му. Твърди, че в деня на инцидента колата на Н. била на ремонт, като от него разбрал, че вечерта имал някакъв скандал и той си събрал багажа и отишъл при неговата приятелка. Свидетелят посочва, че в деня на инцидента трябвало да поправи една кафе машина и Н. го помолил да отиде с него. Сочи, че Н. работил по принцип в склада, докато научи артикулите и понякога отивал със свидетеля по собствено желание, за да се обучава да взима заявки, за да можел да кара стока. Твърди, че в деня когато станал инцидента, Н. въобще не бил спокоен, бил неадекватен. Когато стигнали до гр.Кресна помолил свидетеля да отбие колата, защото искал да си купи закуска и той спрял на голям паркинг. Свидетелят твърди, че още преди още да спре колата, Н. скочил от колата и се затичал, а той извикал след него, в този момент погледнал в телефона си и след няколко секунди чул звуков сигнал от влак и като се изправил успял да видя задните вагони на влака. След като влакът отминал чул шум от спирачки, загасил колата и изчакал влакът да спре, като имал някакво вътрешно чувство, че нещо лошо станало. Свидетелят посочва, че отишъл надолу на около 40-50 метра, оттам където бих спрял и пак се върнал, но нямало нищо. Не видял Н. в началото, като влакът през това време бил спрял и пак се върнал. Влакът бил товарен и после пак отишъл надолу и успял да види някакъв черен чувал. Когато погледнал и видял, че това бил Н. М., му станало лошо, паднал на колене, на лазене отишъл до колата, пил два антистенокардина, клекнал и изчакал може би две, три, четири минути докато се сети за номера и се обадил на тел.112. След това дошла Бърза помощ, като първоначално отказвал да го боцкат, но след 15 минути му стана много лошо и после го боцкали. Твърди, че Н. и друг път отивал с него по обекти, но той не бил изпълнявал никаква функция, а бил като наблюдател, защото не работил в неговата фирма, а работил във фирмата на съпругата му. Не бил чул Н. сам да пътувал като търговски представител. Свидетелят посочва, че бил с личния си автомобил, че Н. не бил на работа, а по собствено желание отишъл с него. Сочи, че Н. отивал с него, за да види как се работи, да се научи да взема заявки, но в този ден той не бил на работа, защото свидетелят със собствения си автомобил отивал да поправи кафе машина, както и че никой не давал

заповеди на Н. да ходи със свидетеля, а той по собствено желание отивал с него. Н. носил в себе си лична си карта и шофьорска книжка, които ги оставил в леката кола в жабката, като други документи не бил оставял. В заключение излага, че ответното дружество нямало клиенти, които да се обаждат за доставки, фирмата имала склад в П., в който се предлагали стоки, но там се ходило на място, нямали разнос, както и обекти, които да зареждат.

Свидетелят Г. В., помощник машинист, посочва, че по принцип той не карал влака, имал други функции, но в екстремни случаи ако се налагало можел да придвижи самия влак до първата гара. Твърди, че задължително във влака били двама – машинист и помощник, като се водили бригада. Посочва, че той нямал право да кара влака, а бил просто участник в движението като наблюдавал, както и изпълнявал нарежданията на главния машинист и бил под пряко подчинение на него, като ако се наложило да се направи нещо му се давали устни нареждания. Сочи, че в кабината имало два стола, като машинистът бил на единия, а той на другия на разстояние от него. Твърди, че пострадалият буквално изкочил пред машината от неговата страна, като първоначално го видял колегата му. Свидетелят излага, че в района на Кресна имало пътека, по която често минавали хора, но те ги виждали от по-голямо разстояние. Посочва, че от началото на Кресна по цялата линия нямало ограда и отвсякъде минавали хора и там внимавали най-много. В конкретния случай момчето било изкочило буквално пред влака, като свидетелят го видял в последния момент. Твърди, че колегата го видял пръв и подал сигнал с локомотивната свирка. Когато машинистът подал сигнала, били на около на 4-5-6 метра от човека, като предположили, че го изхвърлили отстрани. Сочи, че колегата му първо подал сигнал и след това задържал веднага, че това бил много кратък период между подаването на сигнала и спирачките, защото с едната ръка можел да свирне със свирката, а с другата да задържи, като смята, че това било направено едновременно. Посочва, че в този участък имали ограничение 60 км/ч, а като се натиснела спирачката се получавал звук на стърчеше, има въздух и имало стържение на желязо, като самият спирачен път на влака зависел от самия тонаж на влака, от вагоните. След като спрели видял, че били спирали около 40 метра. Излага твърдения, че преди да бутнал лицето, той бил на средата на релсите, явно не очаквал в този момент да мине влак и когато колегата подал сигнал със свирката, той се поклатил и се стреснал, като ако било по-голямо разстоянието можел да прескочи от едната или от другата страна, но той за миг се шашнал, като свидетеля споделя, че това го видял, как се олюлява, как се шашнал. Лицето било в средата между релсите, чието разстояние е 1,5 м, бил прав, когато колегата му подал сигнала, той пресичал и гледал към другата страна на улицата, и при подаване на сигнала се обърнал, поклатил се във вълнообразно движение и влакът го ударил. Твърди, че имало дърво, което на тях не пречило, но пречило на хората, които пресичали да чуят влака, тъй като самият влак бил много тих. Посочва, че когато

влизали в населено място имало табели и задължително се подавал сигнал. Свидетелят споделя, че след спирането на влака слязъл като тялото било на 40 м, като отишъл да види, тъй като на него това му бил първи случай на ударен човек, а от колеги чувал, че ако се чувал звук може да се помогне, но когато видял позата, в която бил разбрал, че нищо не можело да се направи. Лицето било под вагоните, нямало никакво движение от негова страна и се обадили на полиция и бърза помощ. Според свидетеля лицето бързало и не видяло влака от дървото, което било преди пътеката.

Свидетелката Д. Т., посочва, че работи в гр.Кресна, в ЕТ“В. Х.а“ от 1997 г., като през тези години 25 години, обектът бил управляван от различни фирми. Самият обект бил комбиниран магазин с кухня и бар, имало и хранителни стоки и места за сядане. Сочи, че собственичката намерила фирмата, за да работят с тях, тъй като останали без професионална машина за кафе, но не може да посочи дали точно фирмата е „Никол 2812“, тъй като тя си водила документите. Твърди, че в деня инцидента пострадалият не посетил търговския обект, в този ден още не бил отишъл при тях. Посочва, че познава момчето, тъй като то отивало при тях в обекта преди това с Н., собственика. Те им донесли машината и зареждали кафе, собственика и това момче отивали. Излага твърдения, че в последните месеци момчето само и без Н. отивало при тях, докато Н. си седял в колата, взимал заявка, връщал се до колата, взимал кафето и им го оставял и те тогава го заплащали. Сочи, че Н. бил собственик на фирмата, която им носила кафето, а момчето, което било починало било същото, което отивало в обекта. Посочва, че момчето им доставяло стока, идвало да взема заявка, отивало до колата да вземе стоката и я доставяло, като на свидетелката давало листче с цената, която трябвало да се плати, а не фактура. Сочи, че с момчето общувала когато отивало за заявка всеки вторник и петък получавали кафе. Излага твърдения, че в деня на инцидента била в кухнята и й направило впечатление, че влакът бил спрял от много време, след което видяла, че имало линейка от страната на обекта, а полицаи от другата страна и разбрала, че имало станал инцидент. След като излезнала отвън познала първо колата на Н., а след това и него. Н. седял на бордюра от друга страна и се удрял с ръцете по главата и свидетелката така разбрала, че е момчето било пострадало. Посочва, че по принцип доставчиците можело да достигнат до тях и от другата страна, те и други доставяли през линията, не всички, но повечето. Когато Н. и момчето отивали при тях, те са минавали през линията.

По реда на чл.177 във вр. с чл.176 от ГПК, съдът е изслушал обясненията на третото лице помагач Б. Д., по предварително поставени въпроси от ищцовата страна.

В своите обяснения, Б. Д. посочва, че на мястото на инцидента имало голяма видимост, но момчето изкочило пред влака на 20 метра и в случая нямал възможност повече да реагира, свирнал и дръпнал спирачката. Момчето изкочило много наблизко и нямало как да спре, а там били много внимателни, защото знаели, че пресичали хора.

Когато го видял за пръв път бил на 20 м с лице към машината. Като изкочил, бил като заблуден, като при свирването само се залюлял или направил като крачка на една страна, на другата и вече последвал удара. Посочва, че там пресичали хора, че почти всеки колеги свиркали, това им било като по навик. На мястото нямало обекти, които да пречели на видимостта, линията си имала габарити освободени, имало видимост, само на някои места имало направени оградки, които били шахматно наредени и се обикаляли, за да можело да се забавиш и да се огледаш, но точно на мястото на инцидента нямало такова нещо. Третото лице помагач обяснява, че когато видял момчето свирнал и дръпнал спирачката, понеже знаел, че там пресичат хора едната ръка винаги му била на свирката, а другата на спирачката. Според него блъснал момчето с влака, защото чул удар, като първоначално помислил, че го блъснал с буфера и затова казал на колегата да мине от към неговата страна, че можело да са го изхвърлили. Сочи, че по принцип има табелка за подаване на звуков сигнал, с буква „С“, което означавало да свирнат. Тя била разположена някъде след ПС, това бил сигнала, който му показвал дали имат входен сигнал или ще влизат в отклонението или направо. От предупредителния сигнал до входния сигнал имало 1200 метра и в тия 1200 м имало поставена табелка с буквата „С“. Посочва, че спирачното разстояние от натискането на спирачката до пълното спиране на влака било от 1000 до 1200 м, но било според наклона, надолу, нагоре, като имало редица предпоставки, от които зависело спирането на влака. Твърди, че се движил по график, а спирачният път когато се движел с около 60 км/ч бил различен, като зависело от процента на наклона, но по принцип спирачното разстояние го водили от 1000 до 1200 м.

В хода на производството по делото е прието заключението на вещите лица доц. д-р инж. К. В. и доц. д-р инж. К. Петров по назначената съдебно-техническа железопътна експертиза.

На поставените въпроси експертите дават следните заключения:

На въпрос № 1: На мястото на произшествието железопътната линия е единична, т.е. състои се само от един коловоз за стандартно междурелсие – 1435 мм. Линията е изградена над нивото на улицата – ул.Македония, гр.Кресна. Около линията на местопроизшествието няма сграда или други съоръжения, както и гъста храстовидна или дървесна растителност, които да ограничават видимостта от страна на пострадалия към идващия товарен влак. Също така произшествието е настъпило в светлата част на денонощието на **** г., като няма данни за метеорологични явления ограничаващи видимостта на пешеходеца.

Пресичането е извършено на открит участък с много добра видимост, на нерегламентирано за това място, т.е. на местопроизшествието няма обособено място за пресичане на железопътната линия.

На въпрос № 2: Скоростта на движение на влак № 50611 на **** г. на

междугарието Пейо Яворов – Кресна не е надхвърляла максимално разрешената 60 км/ч. Непосредствено преди удара на пешеходеца, в момента на задействане на спирачната система в режим екстремно спиране, скоростта е била 47 км/ч. При това спиране влакът реализира спирачен път с дължина ≈ 240 м.

Влак № 50611 на датата на произшествието се е движил по разписание и е бил в него, т.е. движението му не е било извънредно.

На въпрос № 3: Железопътната линия в междугарието Пейо Яворов – Кресна е въведена в експлоатация в периода 1935÷1938 год., като експертизата не разполага с данни при въвеждане на посочения участък в експлоатация да са предвиждани конкретни обезопасителни мерки – пешеходни прелези, пасареви, стени и/или друг вид ограждения.

На въпрос № 4: В участъка на произшествието към дата **** г. /около железорешетъчен стълб /ЖР/ под № 163/14 от контактната мрежа/, преди датата на настъпилото произшествие на **** г., железопътната линия не е подновявана.

Това означава, че не са извършвани комплекс от дейности с характер на основни ремонти, ново строителство, свързани с подновяване на всички износени елементи на горното строене на железния път, заздравяване на долното строене на конструкцията на пътя и ремонт на прилежащите му съоръжения, водещи до трайно възстановяване или завишаване на проектната скорост в даденото междугарие.

Извършваните ремонти дейности по железния път, са били само в обхвата на текущото поддържане на горното строене на железния път.

На въпрос № 5: Участъкът от железния път преди гара Кресна с отговаряща на нормативните изисквания светлинна и звукова сигнализация е изпълнен на железопътния прелез на км 164+174 с настилка, съоръжен с електрически бариери и автоматично прелезно устройство /АПУ/.

Няма изградени обезопасителни съоръжения, поради това, че не са били налице нормативно установени предпоставки /според съществуващата нормативна база на ДП „НКЖИ“/ за обезопасяване на процесния участък с изграждане на трудно преодолима или шумоизолираща ограда, предвид следните ясно изложени факти по този случай:

- с влизането в сила на въпросната Наредба № 55 от 2004 г. железопътната линия в междугарието Пейо Яворов – Кресна, не е била реконструирана или преустройвана с видове работи, засягащи промяна на напречния и надлъжен профил и създаване на тежък тип горно строене за железния път. Извършваните ремонтни работи по нея са били единствено в обхвата на текущото поддържане на железния път, както и среден механизмиран ремонт, които не изискват страничното изграждане на такъв тип преграда;

- в сервитута на железопътната инфраструктура в процесния участък не е

извършвано ново строителство, поради което не е имало нужда от предварително изготвяне на техническо задание за разработване на проект от шумозащитна или друг вид труднопреодолима преграда с конкретни параметри;

- ако преди датата /**** г./ на настъпилото произшествие беше извършена реконструкция на железния път или комплекс от дейности, свързани с подновяване на всички стари елементи на горно строене на железния път, заздравяване на долното строене, на конструкцията на пътя и ремонт на прилежащите му съоръжения и/или изграждане на нови, водещи до трайно възстановяване или завишаване на проектната скорост в междугарието Пейо Яворов – Кресна, съгласно цитираната нормативна база на ДП НК“ЖИ“, то тогава в този случай следваше да има изградена трудно преодолима или шумоизолираща ограда, странично от трасето на железния път с конкретни размери, дадени в отделен инвестиционен проект.

Тогава освен основните си функции, които следва да изпълнява шумозащитната ограда – да погасява шумовите емисии от преминаването на железопътни возила, то същата ще предотвратява и достъпа на хора до железния път.

- Изградени са единствено ниски стоманобетоннови подпорни стени, ограждащи напаса на тревната разделителна ивица с височина 68 см÷110 см, които частично затрудняват преминаването на хора. Но въпреки това на определени места допълнително са изградени стъпала – масивни и дървени, които позволяват изкачването на хора в разделителната тревна площ и непозволеното пресичане на хора през железопътната линия в тези места.

На въпрос № 6: След анализ на наличната проектна документация по делото, извършения оглед на място на 13.07.2023г., експертната установи, че преди, в мястото на произшествието и след него няма изградени нито пешеходни подлези, нито пешеходни пасарели.

Съществуващите два надлеза, съответно на км 162+856 и км 162+996, намиращи се на 140 м един от друг, служат само за преминаване на моторни превозни средства /с нисък габарит/, но не и на регламентирано преминаване на пешеходци, поради липсата на тротоарни ленти с ширина мин. 0,75 м.

На въпрос № 7: Няма изградена звукова и светлинна сигнализация. Налична е само табела с буквата „С“ /между предупредителен и входен светофар/, регламентираща подаване на звуков сигнал с локомотива. В нормативните документи, регламентиращи движението на влаковете няма такива изисквания. Светлинна и звукова сигнализация се изгражда на прелезите, съоръжения с автоматично прелезно устройство /АПУ/.

На въпрос № 8: Такива знаци /ясно видими предупредителни знаци и обозначения около железопътния участък/ не са изградени. При пресичане на железопътната линия е валидно изискването автомобили, каруци, пешеходци и др. да

спрат и да изчакат преминаването на влака на не по-малко от 2 м от най-близката релса.

На въпрос № 9: При т.нар. завихряне, човекът трябва да се намира в опасна близост до преминаващия влаков състав. В резултат на аеродинамичните процеси, се пораждат сили, които се стремят да приближат тялото към влака. Това води до удар със страничната част на локомотива или на вагоните. От удара тялото се завърта и отхвърля странично на железния път.

В случая ударът е нанесен с предната част на локомотива и не е в резултат на завихряне.

На въпрос № 10: Характерно за удар на подвижен железопътен състав и пешеходец е, че се получава т.нар. железопътна травма. Тя се характеризира с тежки поражения по значителна част, а понякога и по всички системи на човешкото тяло. Това се дължи на огромната кинетична енергия на движещия се влак спрямо възможностите на човешкото тяло.

Стойностите на параметрите участващи в кинетичната енергия на движещия се влак са в десетки пъти по-големи от параметрите на човешкото тяло, което предопределя и огромни стойности на травмиращата сила. Поради това сблъсъкът на човек с подвижен железопътен състав в повечето случаи завършва с много тежки травми или смърт.

Механизмът на самия удар се разглежда, като състоящ се от следните основни фази:

Първа фаза – същински удар.

Тази фаза се характеризира с първия контакт на пешеходеца и подвижния железопътен състав. В случая, съгласно показанията на машинистите този удар е нанесен с предната част на локомотива, като в този момент човекът се е намирал на междурелсието пред влака. В този случай е възможно ударът да е нанесен от някой от буферите на локомотива, които се намират на височина от 965 до 1065 мм от главата на релсата.

При удар с буфер, поради това, че челната им част обилно и редовно се намазва с графитна смазка /графитна грес/, остават черни следи по тялото и/или по дрехите на пешеходеца. В конкретния случай, в протокола за оглед не е отразено наличието на такива следи.

Съгласно цитираните по-горе показания, пешеходецът се е намирал на междурелсието непосредствено преди удара и по-точно между буферите, ударът е с други елементи от челната част на локомотива. След първият контакт с локомотива, тялото полита напред и е ударено повторно от т.нар. плуг. Конструкцията му е здрава стоманена престилка, чиято височина се регулира на 120 мм от главата на релсата.

Втора фаза:

Плугът силово натиска тялото в разстоянието между релсите, причинявайки допълнителни травми и повреди. Това натискане е съпроводено с влачене, като разстоянието зависи от множество фактори. В специализираната литература са публикувани данни за разстояние на влачене измерено в километри. При този процес, ако някои части на тялото попаднат под колелата се получават ампутирания и т.н. Височината на релсите от този тип е 149 мм и в пространството формирано от тази височина и разстоянието между плуга и релсата силово се натиква тялото.

Местоположението на трупа и находките на местопроизшествието, съответстват на информацията дадена от локомотивните машинисти в показанията им.

На въпрос № 11: Предвид това, че не само в мястото на настъпили инцидент на км 163+675 е констатирана оформена пътека /просека/, а и на други места, предхождащи мястото на произшествието, включително с оформени дървени и бетонови стъпала към подпорните стени на насипа на железопътната линия, експертизата счита, че не само мястото на инцидента, а и други места по железния път се използват за преминаване на хора.

Същото е обусловено от това, че територията около железопътната линия преди, в мястото на инцидента и след него е урбанизирана и двустранно на железния път са разположени масивни жилищни сгради – къщи, общински път и път от Републиканската пътна мрежа.

На въпрос № 12: Опасната зона пред движещия се с 47 км/ч влак на мястото на произшествието е 284 м. След извършено кинематично определяне, се установи, че пострадалият Н. В. М. е излязъл пред влака на разстояние от порядъка на 20 метра. Това разстояние е няколко пъти по-малко от дължината на опасната зона и на спирачния път. При тези условия локомотивния машинист не е имал техническа възможност да предотврати настъпилото произшествие и настъпилата в резултата на това смърт на пешеходеца.

На въпрос № 13: На **** г. влак № 50611 се движи по маршрута си от гара Дупница към гара Кулата. Влакът се състои от 18 празни четириосни товарни вагона с брутна маса 395 т и е включен в разписанието, т.е. движението му е регулярно, а не е извънреден.

След гара Пейо Яворов, съгласно разшифровката на записа на скоростомерната лента, влакът се движи със скорост не по-висока от 50 км/ч при максимално разрешена скорост от 60 км/ч.

Влакът преминава предупредителния на входния светофар на гара Кресна, който указва, че входният е отворен за главния коловоз. Съгласно показанията на светофара, влакът продължава със скорост, както тя е зададена в разписанието.

На км 163+800 по километража на железопътната линия, когато влакът се движи със скорост от 47 км/ч, внезапно пред него, от дясната страна и на малко разстояние се появява човек, който съгласно показанията на машинистите, навлиза между двете релси. Локомотивният машинист подава звуков сигнал и задейства спирачната система на влака в режим екстремно спиране. Независимо от тези действия пешеходецът е ударен и загива. Както е установено в последствие това е Н. В. М.. След това влакът окончателно спира, като реализира спирачен път от ≈ 240 м.

Механизмът на самия удар на тялото, пояснен в отделните му фази е подробно описан при отговора на въпрос № 10.

При така установеното от фактическа страна, съдът излага следните правни съждения:

Когато работникът или служителът е починал при трудова злополука, неговите близки (за техния кръг вж. т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 21.06.2018 г. по тълк. дело № 1 от 2016 г., ОСГТК на ВКС) могат да търсят обезщетение от работодателя за претърпените вреди именно по реда на чл. 200 КТ (вж. Решение № 111 от 27.05.2011 г. по гр. д. № 468/2010 г., IV г. о. на ВКС).

В тази хипотеза се касае за трудово дело подсъдно на районния съд по смисъла на чл.104, т.4 вр. чл.103 ГПК, като първа инстанция, независимо от цената на иска.

Фактическият състав, предпоставящ имуществената отговорност по чл. 200 КТ при смърт на работника или служителя, включва четири елемента: наличието на трудово правоотношение между работодателя и пострадалия работник или служител; настъпването на трудова злополука по смисъла на чл. 55 КСО, при която последният е починал; претърпяването на вреди от страна на неговите близки и наличието на причинна връзка между вредите и смъртта на работника или служителя.

Отговорността е обективна, тъй като възникването не е поставено в зависимост от проявата на виновно поведение на орган на работодателя или на друг негов работник или служител (по аргумент от чл. 200, ал. 1 КТ).

В предметния обхват на тази отговорност се включват и случаите, приравнени на трудова злополука по чл. 55, ал. 2 КСО.

От езиковото и от систематичното тълкуване на двете алинеи на чл. 201 КТ става ясно, че работодателят не отговаря, само когато пострадалият работник или служител е причинил увреждането си умишлено. Ако пострадалият е допринесъл за злополуката, проявявайки груба небрежност, отговорността може единствено да се намали, но не и да се изключи напълно.

В материята на гражданското право грубата небрежност се дефинира **като неполагане на грижата, дължима в дадена ситуация, каквато и най-небрежният човек би положил** (вж. Решение № 510 от 30.11.2010 г. по гр. д. № 1923/2009 г., IV г.

о. на ВКС, Решение № 348 от 11.10.2011 г. по гр. д. № 387/2010 г., IV г. о. на ВКС и Решение № 18 от 08.02.2012 г. по гр. д. № 434/2011 г., III г. о. на ВКС).

Когато се извършва преценка за намаляване на отговорността на работодателя, съобразно чл. 201, ал. 2 КТ поради груба небрежност, проявена от пострадалия работник или служител, е необходимо да има съответствие между действителния принос на пострадалия за настъпването на трудовата злополука и определения от съда дял в съпричиняването на вредоносния резултат, базирано на всички обстоятелства, характеризиращи съответния случай (вж. Решение № 58 от 20.04.2018 г. по гр. д. № 2037/2017 г., III г. о. на ВКС и Решение № 19 от 18.09.2018 г. по гр. д. № 4842/2016 г., IV г. о. на ВКС).

Размерът на обезщетението за неимуществените вреди се определя при спазване на принципа, залегнал в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, т.е. от съда по справедливост. Справедливостта по смисъла на цитирания нормативен регламент не е абстрактно понятие, а е свързана с преценката на редица конкретни факти, които са обективно съществуващи при всеки конкретен казус (вж. т. 11 от диспозитива и раздел II от мотивите на Постановление № 4 от 23.12.1968 г., Пленум на ВС).

При исковете за репарирание на неимуществени вреди, предизвикани от смърт на близък, такива правнорелевантни обстоятелства са: възрастта на увредения; действителните отношения между него и лицето, което търси обезщетение; обстоятелствата, при които е настъпила смъртта; начинът, по който това се е отразило на ищеца/ищите (конкретните негови преживявания, интензитетът и продължителността на търпените душевни болки и страдания и изобщо цялостното отражение на загубата на близкия човек върху живота му); наличието на фактори (семейство, близки, работа, социална и обществена ангажираност), които да го подпомогнат за преодоляване на емоционалната болка и за справяне с последиците от загубата; общото ниво на социално-икономическо благосъстояние и стандарт на живот в страната (вж. в този смисъл Решение № 130 от 09.07.2013 г. по т. д. № 669/2012 г., II т. о. на ВКС, Решение № 151 от 12.11.2013 г. по т. д. № 486/2012 г., II т. о. на ВКС, Решение № 91 от 14.01.2015 г. по т. д. № 3465/2013 г., II т. о. на ВКС, Решение № 232/2017 от 22.01.2018 г. по т. д. № 60404/2016 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 90 от 25.06.2018 г. по гр. д. № 3273/2017 г., III г. о. на ВКС и Решение № 4 от 06.03.2019 г. по т. д. № 1168/2018 г., II т. о. на ВКС).

Когато трудовата злополука, даваща основание за получаване на обезщетение по чл. 200 КТ е предизвикана от деяние, представляващо деликт, увреденият има право да избере към кой от пасивно материалноправно легитимирания субекти да насочи претенцията си. Този избор зависи от преценката на правоимащия и не е ограничен от спазването на някаква поредност, тъй като действащите трудовоправна и облигационноправна законови уредби не поставят подобно условие.

Началният момент на забавата в изплащането на обезщетението, от който стартира и начисляването на мораторната лихва, е денят на злополуката (вж. Решение № 578 от 19.10.2010 г. по гр. д. № 603/2009 г., III г. о. на ВКС и Определение № 663 от 20.09.2016 г. по гр. д. № 1373/2016 г., IV г. о. на ВКС).

С оглед изложеното и пречупено през призмата на конкретния казус е безспорно установено, че първия и втори ищец са родители, съответно третия и четвъртия – сестра и брат на починалото лице Н. М., който се е намирал в трудово правоотношение с ответното дружество.

Несъмнено изяснено е и това, че на **** г., около 9,12 часа, в гр.Кресна на железопътна линия км 163+150 преди гара Кресна е настъпила злополука, вследствие на която праводателя на ищите /Н. М. / е починал на местопроизшествието.

Установено е също, че с влязло в сила разпореждане, издадено по реда на чл. 60, ал. 1 КСО, злополуката е била призната за трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 от същия кодекс. Посоченото разпореждане е влязло в законна сила на 26.05.2022 г.

Тези приети за установени обстоятелства предпоставят изводи, че в рамките на настоящото производство е доказано наличието на законовите предпоставки за ангажиране, по реда на чл. 200, ал. 1 КТ, на отговорността на ответника спрямо ищите. След като те безспорно са понесли неимуществени вреди от смъртта на техния си и брат, починал при трудова злополука, докато той е бил в трудово-правна връзка с ответното дружество, значи е осъществен фактическият състав, имащ правопораждащ ефект спрямо този форма на имуществена отговорност на работодателя.

На следващо място обаче на общо основание те следва да докажат и претърпяването на вреди в претендирания или по-висок размер. В настоящото производство са разпитаните свидетели, които установяват, че ищите са преживяли изключително тежко загубата на сина си, съответно брат както предвид младата му възраст, така и предвид обстоятелствата, при които е настъпила. Същите станали по затворени, не искали да общуват с никой, не искали да излизат навън.

Отчитайки изложените по-горе съображения, както и минималните нива за неимуществени вреди при телесно увреждани или смърт за процесния период, определени с §27, ал.2, т.1 от ПЗР на КЗ - за всяко събитие при едно пострадало лице до 1 000 000 лв., а след 11.06.2012 г. - 2 000 000 лв., съдът счита, че причинените на ищите /родители на починалия/ вреди от смъртта на сина им при трудова злополука подлежат на обезщетяване с парично обезщетение в размер на по 100 000 лева за всеки от тях, съответно останалите ищци /сестра и брат на починалия/, подлежат на обезщетяване с парично обезщетение в размер на по 40 000 лева.

Следващият въпрос от релевантно значение по делото е налице ли са

обстоятелства, които да изключват дължимостта на обезщетението /виновно причиняване от пострадалия – чл.201, ал.1 от КТ/ или да дават основание за намаляването на размера му /груба небрежност по смисъла на чл.201, ал.2 от КТ/.

Съдът счита, че от събраните по делото доказателства е видно, че не са ангажирани в казуса доказателства, въз основа на които да се приеме наличието на самоубийствен акт от страна на загиналия, който да се квалифицира като действие по чл.201, ал.1 от КТ.

От разпитаните по делото /машиниста и помощник-машинист/, както и от заключението на приетата по делото експертиза на вещите лица е видно, че няма данни починалия /праводател на ищците/ да е бил легнал на железопътния път, да е застанал неподвижно на него или да е извършил други действия, които да водят до извод за умишлено самопричиняване на смъртта /самоубийство/. Напротив вещите лица установяват, че пешеходецът се е намирал на междурелсието непосредствено преди удара и по-точно между буферите, като самият удар е бил с други елементи на челната част на локомотива. Посочват също, че местонахождението на труда и находките на местопроизшествието съответстват на информацията дадена от локомотивните машинисти в показанията ми, което сочи на небрежност/невнимание.

От събраните по делото доказателства обаче е видно, че пресичането на железопътната линия от негова страна **е било в нарушение на правила за движение** най-същественото от които е забраната, въведена с чл.112, т. 1 от ППЗДвП – "Забранено е пресичането на релсов път извън железопътните прелези", а чл.132, ал.1 от Закона за железопътния транспорт предвижда глоба за пешеходец, който преминава през железопътната линия извън определеното за това място. Независимо от обстоятелството, че работодателят не доказва, че действията на загиналия са били и в нарушение на въведени от него правила и норми за безопасни условия на труд, съдът счита че неправилното пресичане от страна на загиналия следва да се квалифицира като груба небрежност по смисъла на чл.201, ал.2 от КТ.

Съгласно константната практика на ВКС - „груба небрежност“ при трудова злополука е налице когато пострадалият е предвиждал настъпването на неблагоприятните последици, но се е надявал, че няма да настъпят или че ще ги предотврати, като се приема, че грубата небрежност е тежко нарушаване на дължимата грижа при положение, че пострадалият е могъл да я съблюдава в конкретната обстановка, каквото един обикновен човек, поставен в същата обстановка не би могъл да го допусне. Такова поведение е правно укоримо защото пострадалият е бил длъжен да избегне злополуката, ако беше положил дължимата грижа. Именно поради факта, че пострадалият участва в увреждането, това му поведение следва да бъде отчетено при определяне на дължимото се обезщетение.

В случая е налице нарушение на конкретна забранителна разпоредба на ППЗДвП

свързана с поведението на пешеходците като участници в движението.

Нещо повече, дори при пресичане на обозначено място – пешеходна пътека или прелез/в случай на пресичане на релсов път/ законът изисква повишено внимание и спазване на определени правила от пешеходците – да проявява особено внимание при приближаването и преминаването през прелеза /чл.51, ал.1 от ЗДвП/, да се убеди, че не приближава влак и преминаването е безопасно /чл.53, ал.1 от ЗДвП/, т.е. пострадалият е бил длъжен не само да не преминава през мястото, на което е настъпил инцидента, а да бъде внимателен и да се убеди, че не приближава влак дори при пресичане на разрешено място, каквото е имало в района, макар и по-отдалечено. Следва да се посочи и това, че съдебната практика макар и по-друг вид искове – по чл.45 от ЗЗД при пострадали при ПТП пешеходци категорично приема, че нарушението на правилата за движение от страна на пешеходците, изразяващо се в пресичане на забранено място е основание за намаляване на дължимото им обезщетение по чл.52 от ЗЗД. В случая нарушаването на правилата за движение от страна на пострадалия е такова, че той не е проявил грижа, която и най-небрежният би предприел при пресичане на необозначено място на релсов път – поне да се огледа и да се убеди, че не приближава влакова композиция и е безопасно да пресече. Поради това е налице груба небрежност и в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл.201, ал.2 от КТ като размерът на дължимото от работодателя обезщетение за вредите от трудовата злополука следва да бъде намалено с 35 %, с какъвто процент настоящия състав намира, че пострадалият е допринесъл за вредоносния резултат.

Т.е., разглежданите искове за неимуществени вреди се явяват частично основателни. След редуцията на обезщетенията, преценени като справедливи, с приетия процент на съпричиняване, претенциите подлежат на уважаване за сумата от 65 000 лв. за ищците В. М. и Ф. К., а в останалата им част, до претендирания размер от по 160 000лв. те следва да бъдат отхвърлени, съответно за ищците В. М. и П. М. претенциите следва да бъдат уважени до сумата от 26 000 лева, а в останалата им част, до претендирания размер от по 60 000 лева, те следва да бъдат отхвърлени.

Върху уважената част от главницата следва да се присъди и поисканата мораторна лихва, считано от датата на процесната злополука /**** г./.

Относно разноските:

При този изход от спора (частична основателност на предявените искове) и двете страни имат право на съдебни разноски, съгласно чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК.

Ищците не са сторили разноски по делото. Те обаче са ползвали безплатна правна помощ в производството пред настоящата инстанция, по реда на чл. 38, ал. 1 ЗАдв.

Основанията, при които адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие, са предвидени в чл.38, ал.1 ЗАдв. и те са: 1/ лица, които имат право на

издръжка; 2/ материално затруднени лица; 3/ роднини, близки или на друг юрист. В посочената разпоредба не е уредено изискване клиентът да доказва наличието на някое от посочените основания при сключване на договора за правна помощ. Преценката дали да окаже безплатна правна помощ и дали лицето е материално затруднено или не се извършва от самия адвокат и е въпрос на договорна свобода между адвоката и клиента. Предпоставките за присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат, оказал безплатна правна помощ, са посочени в разпоредбата на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗАдв.: адвокатът да е оказал безплатна правна помощ на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1 – 3 ЗАдв.; в съответното производство насрещната страна да е осъдена за разноски, т. е. да е постановено позитивно решение за страната, представлявана от съответния адвокат /чл.38, ал.2 ЗАдв. вр. чл.78 ГПК/.

При осъществяване на посочените предпоставки и заявено своевременно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение съдът е длъжен да определи адвокатското възнаграждение на оказалия безплатната правна помощ адвокат в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл.36, ал.2 З Адв., като осъди другата страна да го заплати. При негативно решение за страната, представлявана от съответния адвокат, адвокатът няма право да получи адвокатско възнаграждение, поради което преценката дали да окаже безплатната правна помощ е негова.

По тази причина и на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв., ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на адв. П. Р. вписан в АК – гр. Смолян, който е предоставил безплатната правна помощ на ищците адвокатско възнаграждение в общ размер на 5 840,55 /пет хиляди осемстотин и четиридесет лева и петдесет и пет стотинки/ лева, съразмерно на уважената част от иска.

Съдебно-деловодните разходи, дължими на ответната страна по реда на чл.78, ал.3 ГПК възлизат на сумата от 1 172,73 /хиляда сто седемдесет и два лева и седемдесет и три стотинки/ лева, която е изчислена при умножаването на отхвърлената част на иска и размера на сторените разноски от ответника /заплатено адвокатско възнаграждение/, разделена на претендирувания размер.

Частичното уважаване на исковите претенции обуславя осъждането на пасивно легитимираната страна да заплати по сметка на Районен съд-П. държавна такса в размер от 7 280 /седем хиляди двеста и осемдесет / лева, както и сторените по делото разноски за вещи лица в размер на 1 355,07 /хиляда триста петдесет и пет лева и седем стотинки/ лева.

Ръководейки се от изложените съображения, Районен съд – гр. П., Гражданско отделение, първи състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА дружеството-работодател „НИКОЛ 2812“ ЕООД, с ЕИК: 206489799, със седалище и адрес на управление с. Р., общ. П., ул. „Т.“ № 13, представлявано от П.А. Щ.а – управител, **да заплати** на основание чл. 200, ал. 1 от КТ на ищеца В. С. М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ул. „Т.“ № 24, **сумата** от 65 000 /шестдесет и пет хиляди/ лева, съставляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в психически и душевни болки и страдания, вследствие смъртта на неговия син Н. В. М., настъпила при трудова злополука на **** г., ведно със законната лихва от датата на възникване на трудовата злополука (**** г.) до окончателното изплащане на сумата, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска в останалата му част до пълния предявен размер от 160 000 лв., **като неоснователен /недоказан/**.

ОСЪЖДА дружеството-работодател „НИКОЛ 2812“ ЕООД, с ЕИК: 206489799, със седалище и адрес на управление с. Р., общ. П., ул. „Т.“ № 13, представлявано от П.А. Щ.а – управител, **да заплати** на основание чл. 200, ал. 1 от КТ на ищцата Ф. И. К., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ул. „Т.“ № 24, **сумата** от 65 000 /шестдесет и пет хиляди/ лева, съставляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в психически и душевни болки и страдания, вследствие смъртта на нейния син Н. В. М., настъпила при трудова злополука на **** г., ведно със законната лихва от датата на възникване на трудовата злополука (**** г.) до окончателното изплащане на сумата, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска в останалата му част до пълния предявен размер от 160 000 лв., **като неоснователен /недоказан/**.

ОСЪЖДА дружеството-работодател „НИКОЛ 2812“ ЕООД, с ЕИК: 206489799, със седалище и адрес на управление с. Р., общ. П., ул. „Т.“ № 13, представлявано от П.А. Щ.а – управител, **да заплати** на основание чл. 200, ал. 1 от КТ на ищцата В. В. М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ул. „Т.“ № 24, **сумата** от 26 000 /двадесет и шест/ лева, съставляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в психически и душевни болки и страдания, вследствие смъртта на нейния брат Н. В. М., настъпила при трудова злополука на **** г., ведно със законната лихва от датата на възникване на трудовата злополука (**** г.) до окончателното изплащане на сумата, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска в останалата му част до пълния предявен размер от 60 000 лв., **като неоснователен /недоказан/**.

ОСЪЖДА дружеството-работодател „НИКОЛ 2812“ ЕООД, с ЕИК: 206489799, със седалище и адрес на управление с. Р., общ. П., ул. „Т.“ № 13, представлявано от П.А. Щ.а – управител, **да заплати** на основание чл. 200, ал. 1 от КТ на ищеца П. В. М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ул. „Т.“ № 24, **сумата** от 26 000 /двадесет и шест/ лева, съставляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в психически и душевни болки и страдания, вследствие смъртта на неговия брат Н. В. М., настъпила при трудова злополука на **** г., ведно със законната лихва от датата на възникване на трудовата злополука (**** г.) до окончателното изплащане на сумата, **КАТО**

ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до пълния предявен размер от 60 000 лв.,като неоснователен /недоказан/.

ОСЪЖДА ответното дружество „НИКОЛ 2812“ ЕООД, с ЕИК: 206489799, със седалище и адрес на управление с. Р., общ. П., ул. „Т.“ № 13, представлявано от П.А. Щ.а – управител на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв. да заплати на адв. П. В. Р., вписан в АК – гр. Смолян, с адрес: гр. С., ул. „Е.“ № 19, ет.2, офис 6, сумата от 5 840,55 /пет хиляди осемстотин и четиридесет лева и петдесет и пет стотинки/ лв. - адвокатско възнаграждение в производството пред първата инстанция, определено по реда на чл.38, ал.2 от ЗАДв. и съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА ишците В. С. М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ул. „Т.“ № 24, Ф. И. К., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ул. „Т.“ № 24, В. В. М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ул. „Т.“ № 24 и П. В. М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ул. „Т.“ № 24, да заплатят на ответното дружество „НИКОЛ 2812“ ЕООД, с ЕИК: 206489799, със седалище и адрес на управление с. Р., общ. П., ул. „Т.“ № 13, представлявано от П.А. Щ.а – управител, направените съдебно-деловодни разноси в размер на 1 172,73 /хиляда сто седемдесет и два лева и седемдесет и три стотинки/ лева, съобразно отхвърлената част от исковите претенции.

ОСЪЖДА „НИКОЛ 2812“ ЕООД, с ЕИК: 206489799, със седалище и адрес на управление с. Р., общ. П., ул. „Т.“ № 13, представлявано от П.А. Щ.а – управител да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд-П., сумата от 7 280 /седем хиляди двеста и осемдесет/ лева – държавна такса по делото, както и сумата от 1 355,07 /хиляда триста петдесет и пет лева и седем стотинки/ лева, сторени по делото разноси за вещи лица.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд гр. Б. в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____